

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 29/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. K., T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 31/06, za účasti Krajského súdu v Prešove, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2007 doručená sťažnosť MUDr. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva a prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 31/06.

Sťažovateľ opísal doterajší priebeh konania takto:

„Dňa 30. 1. 2006 podal sťažovateľ žalobu na začatie konania na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu - rozhodnutia K. v P. na Krajskom súde v Prešove. Toto konanie sa vedie pod sp. zn. 1 S 31/06 a doposiaľ nie je právoplatne skončené.

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 1 S 31/06 zo dňa 15. 2. 2006 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za žalobu v lehote 10 dní. Predmetná výzva bola doručená právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 21. 2. 2006.

Dňa 2. 3. 2006 sťažovateľ podal žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 1 S 31/06 zo dňa 28. 8. 2006 priznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Predmetné uznesenie bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa dňa 12. 9. 2006.“

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa podaním z 31. augusta 2006 adresovaným predsedovi krajského súdu sťažoval na postup krajského súdu v predmetnom konaní. Krajský súd v odpovedi na sťažnosť z 12. septembra 2006 okrem iného uviedol, že *„k subjektívnym priesťahom pri vybavovaní predmetnej veci nedošlo“*.

Sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd rozhodol, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 31/06 boli porušené jeho označené práva, a súčasne navrhol, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných priesťahov a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 25 000 Sk, ako aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáhoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom krajského súdu, ktorým boli podľa neho spôsobené zbytočné prietahy a porušené jeho označené práva.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovovel (napr. I. ÚS 11/00) alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, IV. ÚS 221/05).

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a s jej prílohami dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

Právny názor ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti vychádza z vyhodnotenia doterajšieho priebehu konania pred krajským súdom, ktoré začalo

doručením žaloby sťažovateľa (z 30. januára 2006) na začatie konania na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu – rozhodnutia K. v P. (...).

Ďalší priebeh konania bol nasledovný:

- 15. februára 2006 vyzval krajský súd sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu,
- sťažovateľ podaním z 2. marca 2006 žiadal krajský súd o oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 28. augusta 2006 krajský súd rozhodol o oslobodení sťažovateľa od súdnych poplatkov,
- 5. februára 2007 krajský súd uznesením vyzval K. v P. na vyjadrenie k priloženej žalobe a predloženie administratívneho spisu (urobil tak 8. februára 2007).

Doterajšia dĺžka konania vedeného krajským súdom (13 mesiacov) spolu s charakterom veci (preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu) zatiaľ vylučuje, aby konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 1 S 31/06 bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými prieťahmi, a to aj napriek tomu, že z uvedeného chronologického prehľadu vyplýva, že v postupe krajského súdu došlo k prieťahom v trvaní niekoľkých mesiacov, čo však dosiaľ nepostačuje na prijatie záveru, že by uvedené prieťahy dosahovali takú intenzitu, že by ich bolo možné označiť za zbytočné.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 31/06 vykonal niektoré procesné úkony, keď rozhodol o oslobodení sťažovateľa od súdnych poplatkov, vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a na predloženie administratívneho spisu.

Vzhľadom na uvedené, najmä s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania vedeného krajským súdom (13 mesiacov) a charakter sporu nepovažoval ústavný súd postup krajského súdu za taký, ktorý by mohol byť východiskom pre vyvodenie záveru o príčinnej súvislosti s možným porušením základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci

bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľovi možno pričítať na ťarchu to, že pri podaní žaloby neuhradil súdny poplatok, čím nesplnil poplatkovú povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ktorá mu vznikla v zmysle citovaného ustanovenia podaním žaloby. O oslobodenie od súdnych poplatkov žiadal až po doručení výzvy krajského súdu na zaplatenie súdneho poplatku.

Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti neprichádza podľa ústavného súdu do úvahy, aby doterajší namietaný postup krajského súdu signalizoval možnosť kvalifikovať ho po prijatí návrhu na ďalšie konanie ako porušenie označených práv sťažovateľa.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2007